

Kakva je ljubav u zrelim godinama

Ako želite da vidite u kom je stanju neko društvo, ne tražite kolike su njegove devizne rezerve, već kvalitet pozorišta koje ima, kaže Igor Đorđević koji igra naslovnu ulogu u predstavi „Frenki i Džoni obasjani mesečinom”

Autor: B. G. Trebješanin, četvrtak, 14.04.2016. u 18:05

Romantična komedija „Frenki i Džoni obasjani mesečinom” Terensa Mek Nelija priča je o dvoje usamljenih sredovečnih ljudi: nesigurnoj konobarici Frenki i kuvaru Džoniju, a premijerno će biti izvedena sutra uveče u 20.30 sati na sceni „Raša Plaović” Narodnog pozorišta u Beogradu. Režiju potpisuje Tea Puharić, a naslovne junake igraju Sloboda Mićalović i Igor Đorđević. Predstava je urađena u saradnji sa Narodnim pozorištem iz Sombora.

– Odrednica žanra romantična komedija ove predstave nije baš najtačnija zato što asocira na površnu sladunjavost i romantiku, a onako kako je mi pravimo, pre pripada, recimo, ljubavnoj drami. Mi se zapravo bavimo ponašanjem dveju zaljubljenih osoba u zrelijim godinama koje grčevito pokušavaju da se spoje ili odvoje, u zavisnosti iz kojeg lika, odnosno trenutka gledate dramu. Sredina u kakvoj se nalaze Frenki i Džoni se po mnogo čemu razlikuje od ove naše, ali u jednoj stvari je ista. To je društvo koje neudatu kelnericu od blizu 40 godina i čoveka od 40 godina sa rasturenim brakom i dve godine zatvora iza sebe, po malograđanskom instinktu, proglašava škart robom. E, to dvoje škart ljudi pokušava da nadjača tu sliku koja im je nametnuta spolja i da nadvladavajući lične scene strahova i neuspeha, koji su im stalno pred očima, počnu život od nule zajedno, jer prava ljubav nikada ne kasni. Kasne samo ljudi u njenom prepoznavanju, kaže Igor Đorđević i objašnjava šta to tako ukusno „kuva” njegov Džoni:

– Odličan je to lik. Retka zverka. Mudar i lud, nije sirov, hrabar je, duhovit i tužan. Zaista impresivna ličnost, toliko da se stvarno zapitam kako mu ova žena ovoliko i odoleva. Volim takve likove da igram jer im pomalo i zavidim. Džoni je od onih likova koje ne morate da branite na sceni, on se sam brani, valjda i zato što je u svojoj glavnoj nameri da zadobije ljubav svoje lepše polovine toliko iskreno nestrpljiv, ali ispravan, da je neodoljiv.

Igor Đorđević status prvaka Narodnog pozorišta u Beogradu stekao je mlad, sa 34 godine, a doneli su mu ga: Figaro, Edip, Asker Huso, Pentej, Kanjoš Macedonović, Stavrogin, Martin, Riči... Koja je granica ispod koje ne ide, budući da zvanje prvaka obavezuje, odnosno da li je gluma, kako je neko primetio, jedno veliko čekanje, pitali smo našeg sagovornika, a on je odgovorio:

– Čekanje me uvek odbijalo, valjda zbog tako jasnog odsustva lične inicijative. Ta metafora je široka pa je samo zato možda prikladna. Jeste, u mom Narodnom pozorištu nekad sam čekao da me reditelj odabere za bilo koju ulogu i stavi u bilo koju podelu, igrao sam bez pogovora i bez štednje. To se i po glumačkoj etici od mladog glumca očekuje, i ja sam tu stvar valjano otplatio. Sada se to čekanje svodi na neprihvatanje

svega što ti se nudi, na čekanje prave uloge koja me stvarno interesuje i gde mogu glumački da napredujem.

A o odnosu društva prema pozorištu Igor Đorđević kaže:

– Teatar zahteva negu, jer to je retka i vredna antička biljka. Ne možete teatar baciti na tržište i očekivati da sam uspe. Progutaće ga zabavljački vulgarni korov. Društvo kome pozorište nije bitno osuđeno je na sigurnu propast. Ubeđen sam u to. Pozorište je civilizacijska mera. Uvek je bila. Ako želite da vidite u kom je stanju neko društvo, ne tražite kolike su njegove devizne rezerve, već pogledajte broj i kvalitet pozorišta koje ima.